

Sygn. akt IV P 323/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku - Sąd Pracy

w składzie:

Przewodniczący SSR Andrzej Józefowski

Ławnicy M. G., I. W.

Protokolant Małgorzata Sypek

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2013r. w Kłodzku

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko (...) (...) w K.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1 817zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 323/12

UZASADNIENIE

Powód W. S. domagał się zasądzenie od (...) K. kwoty 39 382,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wymagalności do dnia zapłaty,

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że był zatrudniony na stanowisku Dyrektora pozwanego (...)w K. na podstawie powołania z dnia 30.10.2008 r.

Powód począwszy od dnia 23 lutego 2012 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z chorobą. Zwolnienie lekarskie zostało wystawione o godz. 8:10 w dniu 23.02.2012 r. przez lekarza M. M.. Powód tego samego dnia, w godzinach porannych - ok. 9:00-9:30, niezwłocznie powiadomił o zwolnieniu lekarskim stronę pozwaną. Począwszy od dnia 23.02.2012 r. pobierał wynagrodzenie chorobowe.

Powód wskazał, że uzyskał informacje od osób trzecich, iż w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby, został odwołany ze stanowiska Dyrektora (...)w K.. Powód nie otrzymał odwołania na piśmie, nie został zapoznany z jego treścią. Odwołanie nigdy nie zostało mu doręczone Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 23.02.2012 r. do dnia 11.07.2012 r.

Powód powołał się nadto na to, że wykonujący za pozwanego czynności w sprawach z zakresu prawa pracy Minister Spraw Wewnętrznych, który miał dokonać czynności odwołania, uczynił to bez zachowania formy pisemnej, co po myśli przepisu art. 30 § 3 k.p. i art. 45 § 1 k.p. i art. 47 (1) k.p. w zw. z art. 69 k.p., uprawnia do żądania odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia tj. w kwocie dochodzonej pozwem.

Powód złożył także wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od rozwiązania stosunku pracy podając, że nigdy nie otrzymał decyzji o odwołaniu ze stanowiska Dyrektora u strony pozwanej.

Powód wskazał, że w dniu 15 listopada 2012 r. zgłosił się do Kancelarii Adwokackiej adw. M. B., celem zlecenia zastępstwa procesowego w sprawie o zapłatę wynagrodzenia, jak również odszkodowania. W tym samym dniu pełnomocnik poinformował go o tym, że nie został pouczonej przez pracodawcę o terminie żądania odszkodowania.

Zdaniem powoda, bez swojej winy uchybił on terminowi do wniesienia żądania zapłaty odszkodowania, a przyczyny tego uchybienia ustaly w dniu 15.11.2012 r. Z tego względu wniesienie żądania o zapłatę odszkodowania do sądu pracy w dniu 16 listopada 2012 r. odpowiada dyspozycji przepisu art. 265 § 2 zd. 1 kodeksu pracy.

Strona pozwana (...)w K. wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, że brak podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

Jak powód podał w uzasadnieniu pozwu, zlecając sprawę pełnomocnikowi powód wiedział o swoim odwołaniu oraz jego uprawnieniu do żądania odszkodowania. Powód zlecając sprawę pełnomocnikowi wiedział o swoim uprawnieniu do żądania odszkodowania, więc musiał zdawać sobie sprawę również z terminu do wniesienia takiego odwołania.

Ponadto strona pozwana wskazała, że wykonujący czynności za pozwanego w sprawach z zakresu prawa pracy Minister Spraw Wewnętrznych doręczył odwołanie powodowi za pośrednictwem J. O., specjalistki ds. sekretariatu w dniu 23.02.2012 r. W związku z powyższym termin na wniesienie odwołania biegł od momentu doręczenia powodowi odwołania go ze stanowiska dyrektora (...). Przywrócenie tego terminu na podstawie okoliczności, które podnosi powód nie wyczerpuje przesłanek wskazanych w art. 265 § 2 kodeksu pracy.

W dniu 23.02.2012 roku powód został odwołany ze stanowiska Dyrektora (...)w K. przez Ministra Spraw Wewnętrznych. W tym dniu tj. 23.02.2012 roku powód od rana przebywał na terenie zakładu pracy wykonując swoje obowiązki zawodowe. W tym czasie m.in. wezwał do swojego gabinetu D. K. pracującego na stanowisku Kierownika Biura (...) w celu omówienia spraw służbowych. W budynku (...)widziało powoda także wiele innych osób, a nadto tego samego dnia (23.02.2012 r.) powód podpisał załącznik do Decyzji nr 03/2012 dyrektora (...)w K. z dnia 21.02.2012 r.

Według strony pozwanej nie polega również na prawdziwe twierdzenie powoda, że informację o swoim odwołaniu uzyskał od osób trzecich, nie otrzymał odwołania na piśmie, nie został zapoznany z jego treścią oraz, że odwołanie nie zostało mu nigdy doręczone. Pismo odwołujące powoda (znak: (...) (...) - (...)) ze stanowiska Dyrektora (...) odebrała w dniu 23.02.2012 r. o godz. 9:57 J. O., pracująca na stanowisku specjalisty ds. sekretariatu. W chwilę potem przedmiotowy dokument został przekazany powodowi przez wyżej wskazaną osobę. Powód zapoznał się z tym pismem i znał jego treść, gdyż poinformował o swoim odwołaniu A. S., specjalistę ds. kadr. Z czynności przekazania odwołania powodowi J. O. sporządziła notatkę, która została przesłana do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

W myśl przepisu art. 70 § 1 kodeksu pracy odwołanie powinno być dokonane na piśmie i strona pozwana uczyniła zadość temu obowiązkowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny ;

Powód W. S. był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku dyrektora od dnia 5 listopada 2008 r. na podstawie aktu powołania przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

(dowód akt powołania w aktach osobowych powoda oraz na k 12 akt sprawy)

W dniu 23 lutego 2012 r. strona pozwana otrzymała o godzinie 9,57 faks adresowany do powoda o treści - "Na podstawie art. 70 § 1 Kodeksu pracy odwołuję Pana, z dniem 23 lutego 2012 r., ze stanowiska Dyrektora(...)w K.. Okres wypowiedzenia upłynie z dniem 31 maja 2012 r. W okresie wypowiedzenia zwalnim Pana z obowiązku

świadczenia pracy z zachowaniem dotychczasowego prawa do wynagrodzenia" . Pismo to zostało natychmiast przekazane powodowi przez specjalistę ds. sekretariatu J. O.

(dowód : kopia faksu k 36 , oświadczenie J. O. k 37 , zeznania świadków J. O. k 97-99 , A. S. k 99 - 100)

Powód jako dyrektor strony pozwanej rozwiązał w okresie zatrudnienia umowy o pracę z 13 pracownikami. Pisma o wypowiedzeniach umów o pracę każdorazowo zawierały pouczenia o prawie odwołania do Sądu Pracy w K. w terminie 7 dni .

(dowód : kopie wypowiedzeń umów o pracę k 64- 75)

Pismem z dnia 28 02 2012 r. powód powiadomił (...), że z uwagi na fakt zwolnienia lekarskiego od dnia 23 02 2012 r. okres wypowiedzenia wskazany w piśmie o odwołaniu nie zakończy się 31 maja 2012 r. , lecz rozpocznie on swój bieg zgodnie z art. 72 k.p. po upływie okresu usprawiedliwionej nieobecności w pracy - co oznacza -jak podał powód - , że zachowa on prawo do wynagrodzenia za pracę do zakończenia okresu wypowiedzenia zgodnie z przepisami kodeksu pracy. Jednocześnie powód podał w tym piśmie swój adres do korespondencji K. ul. (...) . Pismo to doręczono stronie pozwanej 9 marca 2012 r.

(dowód : powołane pismo powoda z dnia 28 02 2012 k 84)

Przesyłką poleconą z dnia 22 03 2012 r. (...)przesłał na adres powoda w K. na ulicy (...) pismo o odwołaniu - powód odebrał tę korespondencję. Wcześniej pismo zawierające odwołanie powoda ze stanowiska wysłano w dniu 24 02 2012 r. na podany przez powoda adres we W. przy ulicy (...) , której to przesyłki powód nie odebrał.

(dowód : kopie kopert k 85, 95 i potwierdzenia odbioru k 96)

Sąd zważył :

Zgodnie z art. 70 k.p. pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie - niezwłocznie lub w określonym terminie - odwołany ze stanowiska przez organ, który go powołał. Dotyczy to również pracownika, który na podstawie przepisów szczególnych został powołany na stanowisko na czas określony.

Według art. 70 § 11 k.p. odwołanie powinno być dokonane na piśmie.

W myśl art. 70 § 12 k.p. stosunek pracy z pracownikiem odwołanym ze stanowiska rozwiązuje się na zasadach określonych w przepisach niniejszego oddziału, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 grudnia 2000 r., I PKN 170/00, OSNAPiUS 2002, nr 16, poz. 377, pracownik zatrudniony na podstawie powołania nie może skutecznie kwestionować odwołania ze stanowiska równoznacznego z wypowiedzeniem umowy o pracę, ze względu na brak uzasadnionej przyczyny.

Sąd Najwyższy podtrzymał ten pogląd w wyroku z dnia 10 grudnia 2010 r., II PK 135/10, OSNP 2012, nr 5-6, poz. 57, stwierdzając, że pomimo oddalenia w postępowaniu w sprawach gospodarczych powództwa o ustalenie, że powód jest członkiem zarządu i prezesem spółki z o.o. z tego względu, że osoba odwołana z zarządu nie ma legitymacji do zaskarżenia uchwały rady o odwołaniu, sąd pracy nie może badać zasadności tej uchwały.

W uchwale z dnia 10 stycznia 2007 r., III PZP 6/06, OSNP 2007, nr 13-14, poz. 182, Sąd Najwyższy przyjął, że w oświadczeniu woli pracodawcy o odwołaniu pracownika, które jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę, zbędne jest wskazanie przyczyny uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy. Potwierdził to w wyroku z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 314/09, niepubl.

Oznacza to, że powód może kwestionować jedynie formę i tryb rozwiązania stosunku pracy.

Wypada się zgodzić z powodem, że naruszenie wymogu formy pisemnej odwołania uprawnia pracownika powołanego do dochodzenia odszkodowania.

W uchwale z dnia 2 października 2002 r. (III PZP 17/02 - OSNP 2003/20/481, OSP 2004/9/109, OSNP-wkl. 2002/20/1, Biul.SN 2002/10/4, M.Prawn. 2003/1/10, PiZS 2003/11/33, Pr.Pracy 2003/9/33, M.Prawn. 2004/4/187, Palestra 2004/3-4/265) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że " Doręczenie pracownikowi za pomocą faksu pisma pracodawcy wypowiedzającego umowę o pracę jest skuteczne i powoduje rozpoczęcie biegu terminu przewidzianego w art. 264 § 1 KP, ale stanowi naruszenie art. 30 § 3 KP".

W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy przedstawił następującą argumentację - " W przepisach Kodeksu pracy nie ma unormowania na ten temat. Stosownie więc do art. 300 tego Kodeksu, rozwiązywania problemu należy poszukiwać w przepisach Kodeksu cywilnego, do których odpowiedniego stosowania odsyła art. 300 KP, pod warunkiem że przepisy podlegające zastosowaniu nie są sprzeczne z zasadami prawa pracy. W rozpoznawanej sprawie chodzi o przepisy ogólne o czynnościach prawnych, zwłaszcza zaś o art. 60 i art. 61 KC. Pierwszy z tych przepisów (w jego brzmieniu sprzed dnia 16 sierpnia 2002 r.) stanowi, że wola osoby dokonywającej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Jak z przytoczonej treści wynika, przepis art. 60 KC nie stawia żadnych wymagań co do formy, w jakiej należy złożyć oświadczenie woli. Wymaga jedynie takiego sposobu zachowania się, który ujawniałby wolę tej osoby w sposób dostateczny. Inaczej mówiąc, musi to być zachowanie obiektywnie zrozumiałe i nie pozostawiające wątpliwości co do tego, że zmierza do wywołania skutków objętych treścią czynności prawnej. W związku z tym w doktrynie prawa cywilnego panuje niepodważalny pogląd, że oświadczenie woli może być złożone zarówno w sposób wyraźny (na piśmie lub ustnie), jak i w sposób dorozumiany (przez określone zachowanie się). Zasada ta przeniesiona do stosunków pracy jest rozumiana w ten sposób, że do nawiązania stosunku pracy dochodzi nie tylko w następstwie zawarcia umowy o pracę na piśmie lub ustnie, ale także wskutek dopuszczenia pracownika do pracy. Podobnie przedstawia się sprawa rozwiązania stosunku pracy. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę lub o jej rozwiązaniu bez wypowiedzenia może być złożone w sposób konkludentny, to znaczy przez każde zachowanie się pracodawcy ujawniające jego wolę w sposób dostatecznie zrozumiały - byleby nie były to tylko czynności faktyczne przygotowujące rozwiązanie stosunku pracy bądź prowadzące do jego rozwiązania np. wezwanie do rozliczenia się, wydanie świadectwa pracy itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1995 r., I PRN 2/95, OSNAPiUS 1995 r. nr 18, poz. 229 oraz wyrok z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 631/98, OSNAPiUS 2000 r. nr 10, poz. 381). Tak więc warunkiem wypowiedzenia przez pracodawcę umowy o pracę lub rozwiązania jej bez wypowiedzenia jest złożenie oświadczenia woli w rozumieniu art. 60 KC.

Z kolei z art. 61 KC wynika, że oświadczenie woli skierowane do drugiej osoby uważa się za złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W przepisie tym nie chodzi więc o rzeczywiste zapoznanie się adresata ze skierowanym do niego oświadczeniem woli, lecz o to, czy miał on taką możliwość. Powyższa kwestia była przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego, w których Sąd ten podkreślał, że art. 61 KC nie wymaga, by adresat faktycznie zapoznał się z treścią oświadczenia woli. Dla skutecznego złożenia takiego oświadczenia jest bowiem istotna sama możliwość zapoznania się z jego treścią. W związku z tym nie ma znaczenia prawnego odmowa przyjęcia przez pracownika pisemnego oświadczenia woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę lub rozwiązaniu jej bez wypowiedzenia ani też niezgłoszenie się - mimo braku przeszkód faktycznych - po odbiór przesyłki pocztowej zawierającej tego rodzaju oświadczenie. Jeżeli przy tym pisemne oświadczenie pracodawcy zawierało prawidłowe pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie wystąpienia na drogę sądową z odpowiednimi roszczeniami, to - co do zasady - nie ma także podstaw do przywrócenia pracownikowi uchybionego terminu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1995 r., I PRN 2/95, OSNAPiUS 1995 r. nr 18, poz. 229, wyrok z 13 grudnia 1996 r., I PKN 41/96, OSNAPiUS 1997 r. nr 15, poz. 268, wyrok z dnia 17 listopada 1998 r., I PKN 440/98, OSNAPiUS 2000 r. nr 1, poz. 11, wyrok z dnia 8 maja 2002 r., I PKN 259/01 - nieopublikowany). Możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia woli ma również znaczenie przy ocenie skuteczności oświadczeń woli składanych na odległość za pomocą telefaksu. Według słownika terminów komputerowych Bryana Pfaffenbergera (przekład zbiorowy pod redakcją Leksemu, Warszawa 1999, s. 79), faks jest urządzeniem, które może nadawać lub odbierać treść dokumentów papierowych przy wykorzystaniu linii telefonicznych. Faks skanuje kartkę papieru, tworzy jej obraz w postaci cyfrowej,

po czym go transmituje. Faks, do którego jest wysyłany dany dokument, odbiera zapis cyfrowy, dekoduje go i drukuje kopię strony oryginalnej.

Jak więc z przytoczonych wyjaśnień wynika, faks (telefaks) polega na przesyłaniu wiadomości w postaci obrazów nieruchomych (pisma, rysunków, nut itp.) między dwoma aparatami, z których - w konkretnej sytuacji - jeden jest aparatem nadawcy wiadomości, a drugi - odbiorcy. Jest przy tym charakterystyczne, a zarazem istotne to, że osoba składająca oświadczenie woli za pomocą telefaksu otrzymuje wydruk kontrolny, z którego wynika, że powyższe oświadczenie zostało wysłane z jej aparatu nadawczego (wysyłającego) oraz odebrane przez aparat odbiorcy. Ów wydruk stwarza równocześnie domniemanie prawne, że oświadczenie doszło do adresata w sposób określony w art. 61 KC, to znaczy w sposób pozwalający mu zapoznać się z treścią oświadczenia woli nadawcy. Wydruk ten jest bowiem - podobnie jak receptis pocztowy - traktowany w doktrynie jako tzw. dowód prima facie, to znaczy dowód, który jest dowodem dojścia oświadczenia woli do adresata, dopóki adresat nie wykaże środkami przewidzianymi w przepisach postępowania cywilnego, że na przykład z powodu zakłóceń pracy aparatu odbiorczego nastąpiło takie zniekształcenie tekstu przesłanego oświadczenia, iż stało się ono niezrozumiałe. W takim też wypadku nie ma podstaw do uznania, że oświadczenie woli wysłane za pomocą telefaksu (faksu) doszło do adresata w znaczeniu przyjętym w art. 61 KC. Poza jednak takimi sytuacjami, jak przykładowo wskazane, oświadczenie woli wysłane i odebrane za pomocą telefaksu należy uważać za złożone z chwilą, w której adresat mógł zapoznać się z jego treścią. Chwilą tą jest chwila odbioru faksu przez aparat adresata".

W wyroku z dnia 24 sierpnia 2009 r. (I PK 58/09 - LEX nr 551058) Sąd Najwyższy przedstawił godny podzielenia pogląd, że - " 2. Wyrażony w art. 30 § 3 k.p. obowiązek złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę "na piśmie", oznacza wymaganie zachowania zwykłej formy pisemnej w rozumieniu art. 78 § 1 k.c.

3. Wymaganie zachowania podpisu własnoręcznego nie jest dochowane, gdy nie jest to znak oryginalny, a jedynie odtworzony za pomocą kalki, kserokopiarki, skanera, faksu itp.

4. O złożeniu pracownikowi oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę za pomocą faksu można mówić, gdy dysponuje on takim urządzeniem (używa go osobiście lub w pracy) i odebrał przekaz na zindywidualizowany numer. W sytuacji gdy kopia dokumentu przekazanego faksem - została pracownikom wręczona przez jednego z pracowników pozwanej spółki (doręczona przez posłańca). W ogóle nie można mówić o złożeniu oświadczenia woli "za pośrednictwem faksu", gdyż doszło do wręczenia kopii dokumentu, przy wytworzeniu której pośrednio posłużono się tym urządzeniem (jak każdym innym)".

Powołane wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego pozwalają uznać, że czynność prawna polegająca na odwołaniu powoda została dokonana skutecznie w dniu 23 02 2012 r. mimo nie zachowania formy pisemnej .

W dniu 23.02.2012 roku pismem przesłanym faksem powód został odwołany ze stanowiska Dyrektora (...)w K. przez Ministra Spraw Wewnętrznych. Pismo odwołujące powoda ze stanowiska Dyrektora (...) odebrała w dniu 23.02.2012 r. o godz. 9:57 J. O., pracująca na stanowisku specjalisty ds. sekretariatu i przekazała powodowi to pismo - co potwierdziła w wiarygodnych zeznaniach.

Trafnie wskazała strona pozwana, że powód zapoznał się z pismem o odwołaniu i znał jego treść, gdyż poinformował o swoim odwołaniu A. S., specjalistę ds. kadr. - co także znalazło potwierdzenie w zeznaniach świadka A. S. - patrz zeznania świadka A. S. k 100. Z czynności przekazania odwołania powodowi J. O. sporządziła notatkę, która została przesłana do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych- patrz zeznania świadka J. O. k 87-100.

Od dnia 23 02 2012 r. rozpoczął się więc bieg terminu z art. 264§ 1 k.p. do wniesienia odwołania od wadliwego rozwiązania stosunku pracy równoznacznego z wypowiedzeniem.

Terminy do złożenia odwołania od wypowiedzenia (art. 265 § 1 k.p.) oraz wystąpienia z żądaniem przywrócenia do pracy lub odszkodowania (art. 265 § 2 k.p.) będą od wypowiedzenia lub rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę, tj. od dnia, w którym oświadczenie pracodawcy doszło do pracownika w sposób

pozwalający mu zapoznać się z jego treścią, choćby pracownik odmówił zapoznania się z nim (art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Jak trafnie stwierdził SN w tezie 2 wyroku z dnia 26 listopada 2003 r., I PK 490/02, OSNP 2004, nr 20, poz. 353, złożenie pracownikowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w sposób dorozumiany (art. 60 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) jest równocześnie zawiadomieniem go o rozwiązaniu umowy o pracę w rozumieniu art. 264 § 2 k.p.

Zgodnie z art. 265. § 1 k.p. jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 21 i w art. 264, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócić uchybiony termin.

Według art. 265 § 2. k.p. wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu.

Zgodnie z art. 265 § 1 k.p. sąd pracy na wniosek pracownika przywróci określony w art. 264 k.p. termin odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, jeżeli jego uchybienie nastąpiło bez winy pracownika. Wniosek w tym zakresie należy złożyć w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu, uprawdopodobniając okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu (art. 265 § 2 k.p.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że już samo złożenie przez pracownika pozwu po upływie tego terminu stanowi równoczesne złożenie wniosku o przywrócenie terminu (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 14 marca 1986 r., III PZP 8/86 - OSNC 1986/12/194), a uwzględnienie powództwa pracownika bez wydania odrębnego postanowienia o przywróceniu terminu do dokonania tej czynności (art. 265 § 1 k.p.) oznacza jego przywrócenie (por. wyrok z dnia 24 stycznia 1997 r., I PKN 1/96, OSNAPiUS 1997/18/337). Instytucja przywrócenia terminu ustanowiona w tym przepisie nie jest tożsama z tą, o której traktuje art. 168 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 maja 2010 r., I PK 15/10, LEX nr 602201 oraz z dnia 12 stycznia 2011 r., II PK 186/10, LEX nr 786379). Terminy przewidziane w art. 264 k.p. (oraz w art. 97 § 21 k.p.) są bowiem terminami prawa materialnego, do których nie mają zastosowania przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące uchybienia i przywrócenia terminu. Dlatego też konsekwencją wniesienia pozwu po upływie terminów określonych w tych przepisach, jeżeli ich nie przywrócono, jest oddalenie powództwa (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1986 r., III PZP 8/86, OSPiKA 1987, Nr 1, poz. 19 z glosa T. Zielińskiego oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1998 r., I PKN 258/98, OSNAPiUS 1999, Nr 17, poz. 547).

Warto przytoczyć treść art. 264 § 1 k.p., gdyż to z nim nierozzerwalnie wiąże się unormowanie art. 265 k.p. Przepis ten, mający z mocy art. 69 k.p. zastosowanie także do stosunków pracy nawiązanych na podstawie powołania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2005 r., I PK 148/04, OSNP 2005 nr 19, poz. 302), kreuje siedmiodniowy termin do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, biegnący od dnia doręczenia pracownikowi pisma o rozwiązaniu stosunku pracy w tym trybie.

Konsekwencją powyższej kwalifikacji prawnej terminów z art. 264 k.p. jest to, że wraz z ich upływem w zasadzie wygasa możliwość dochodzenia na drodze sądowej określonych w tym przepisie roszczeń.

Należy przypomnieć, że podstawy do przywrócenia terminu z art. 264 § 1 k.p. nie stanowi odmowa przyjęcia przez pracownika prawidłowo sporządzonego pisemnego oświadczenia woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę (wyrok SN z dnia 13 grudnia 1996 r., I PKN 41/96, OSNAPiUS 1997, nr 15, poz. 268). Tak samo wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 marca 2004 r., I PK 429/03, Pr. Pracy 2004, nr 11, s. 40, którego teza głosi, że pracownik, który bez usprawiedliwionych przyczyn odmówił przyjęcia pisma wypowiadającego mu umowę o pracę, odpowiadającego wymaganiom przewidzianym w kodeksie pracy, nie może domagać się przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od tego wypowiedzenia do sądu pracy ani powołać się na to, że pracodawca nie poinformował go o możliwości, terminie i trybie odwołania od dokonanego wypowiedzenia. Z zachowań pracowników niezgodnych z przyjętymi ogólnie zasadami komunikowania się z pracodawcą nie można wyprowadzać korzystnych dla pracowników skutków prawnych, w tym przypadku skutku w postaci przywrócenia terminu do wystąpienia do sądu z odwołaniem od wypowiedzenia umowy o pracę.

Zgodnie z hipotezą normy art. 265 § 1 k.p. przywrócenie uchybionego terminu możliwe jest tylko przy spełnieniu jednej, ale za to koniecznej przesłanki, a mianowicie braku winy pracownika w przekroczeniu terminu. Muszą zatem zaistnieć szczególne okoliczności, które spowodowały opóźnienie w wytoczeniu powództwa oraz związek przyczynowy pomiędzy tymi okolicznościami a niedochowaniem terminu do wystąpienia strony na drogę sądową. Im większe opóźnienie, tym bardziej ważne muszą być przyczyny je usprawiedliwiające (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, OSNP 2003 nr 20, poz. 487). Przyczyny wskazywane przez Sąd Najwyższy to najczęściej stan zdrowia pracownika, uniemożliwiający mu fizycznie dochowanie terminu lub utrudniający właściwą ocenę sytuacji i podjęcie prawidłowych działań (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 1998 r., I PKN 270/98, OSNAPiUS 1999 nr 18, poz. 576; z dnia 7 sierpnia 2002 r., I PKN 480/01, OSNP 2004 nr 8, poz. 138 i z dnia 11 maja 2006 r., II PK 277/05, OSNP 2007 nr 9-10, poz. 130). Jedną z okoliczności uzasadniających przychylenie się sądu do wniosku o przywrócenie przekroczonego terminu jest także niedopełnienie przez pracodawcę wynikającego z art. 30 § 5 k.p. obowiązku pouczenia o przysługującym pracownikowi prawie odwołania się od rozwiązania stosunku pracy za lub bez wypowiedzenia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1997 r., I PKN 285/97, OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 323; z dnia 12 stycznia 1998 r., I PKN 468/97, OSNAPiUS 1998 nr 23, poz. 678; z dnia 23 listopada 2000 r., I PKN 117/00, OSNAPiUS 2002 nr 13, poz. 304; z dnia 5 lutego 2002 r., I PKN 845/00, OSNP 2004 nr 3, poz. 46; z dnia 18 grudnia 2003 r., I PK 100/03, LEX nr 320015 i z dnia 17 listopada 2004 r., II PK 62/04, OSNP 2005 nr 8, poz. 111). Usprawiedliwieniem dla opóźnienia we wniesieniu odwołania od rozwiązania stosunku pracy może być również błędne przeświadczenie pracownika o kontynuowaniu zatrudnienia mimo wypowiedzenia umowy o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1999 r., I PKN 546/99, OSNP 2000 nr 5, poz. 182) oraz prowadzenie przez strony negocjacji zmierzających do polubownego zakończenia sporu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1994 r., I PRN 55/94, OSNP 1995 nr 4, poz. 45 i z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 925/00, PiZS 2002 nr 10, s. 38). Owe obiektywne okoliczności muszą być jednak zestawione z indywidualnymi cechami pracownika, by ocenić ich wpływ na procesy decyzyjne strony i w konsekwencji tegoż - móc przyjąć istnienie lub nieistnienie winy w uchybieniu terminu do wystąpienia z roszczeniami na drogę sądową. Warunek ten trzeba analizować przy uwzględnieniu z jednej strony subiektywnej zdolności wnioskodawcy do oceny rzeczywistego stanu rzeczy, mierzonej zwłaszcza poziomem wykształcenia, skalą posiadanej wiedzy prawniczej i życiowego doświadczenia, z drugiej zaś - zobiektywizowanego stopnia staranności, jakiej można oczekiwać od osoby należycie dbającej o swoje interesy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1994 r., I PRN 21/94, OSNAPiUS 1994 nr 5, poz. 85).

Powód potwierdził, że znał treść pisma o odwołaniu skoro Pismem z dnia 28 02 2012 r. powód powiadomił (...), że z uwagi na fakt zwolnienia lekarskiego od dnia 23 02 2012 r. okres wypowiedzenia wskazany w piśmie o odwołaniu nie zakończy się 31 maja 2012 r., lecz rozpocznie on swój bieg zgodnie z art. 72 kp po upływie okresu usprawiedliwionej nieobecności w pracy - co oznacza - jak podał powód - , że zachowa on prawo do wynagrodzenia za pracę do zakończenia okresu wypowiedzenia zgodnie z przepisami kodeksu pracy. Pismo to doręczono stronie pozwanej 9 marca 2012 r.

Jak wskazano termin na wniesienie odwołania przez powoda biegł od momentu doręczenia powodowi odwołania go ze stanowiska dyrektora Sanatorium tj. od 23 02 2012 r.

Przywrócenie tego terminu na podstawie okoliczności, które podnosi nie jest możliwe na art. 265 § 2 kodeksu pracy.

Brak pouczenia o prawie odwołania nie skutkuje uznania braku winy powoda odnośnie uchybienia terminowi do odwołania Powód jako osoba wykonująca czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w okresie zatrudnienia na stanowisku Dyrektora(...)w K. rozwiązał umowy o pracę z 13 osobami. Na każdym z tych wypowiedzeń znajduje się informacja o prawie wniesienia odwołania do Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w K. w terminie 7 dni od doręczenia. Powód nadto posiada wyższe wykształcenie prawnicze i wieloletni staż pracy na stanowiskach kierowniczych.

Opóźnienie wystąpienia przez powoda z żądaniem wypłaty odszkodowania wyniosło ok. 9 miesięcy (oświadczenie o odwołaniu ze stanowiska Dyrektora otrzymał powód w dniu 23 lutego 2012 roku, natomiast pozew wpłynął do tut. Sądu w dniu 20 listopada 2012 roku). Nie sposób więc przyjąć, że powód nie zawinił uchybienia terminowi z art. 264 § 1 k.p.

Już we wstępnym przesłuchaniu powód oświadczył - . Dowiedziałem się od kolegi - radcy prawnego - który zapytał mnie, dlaczego się nie odwołuję. Od tamtej chwili do mojej wizyty u mecenasa B. minął miesiąc lub dwa miesiące". Upłynął więc termin z art. 265 § 2 k.p.

Świadek A. S. wiarygodnie zeznała - " W dniu 23 02 2012r, około godz. 10:00 zostałam poproszona do gabinetu dyrektora (powoda). Weszłam do gabinetu, zamknęłam drzwi. Pan dyrektor siedział za biurkiem i poinformował mnie krótko, że w dniu dzisiejszym został odwołany faksem i "że już jest po wszystkim".

Potwierdza to, że powód zdawał sobie sprawę z odwołania ze stanowiska już 23 02 2012 r. i przez ten czas wielu miesięcy mógł wystąpić z roszczeniem, które zgłosił obecnie.

Zeznania świadków A. S., J. O. zasługiwały na wiarę jako zgodne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Zeznania świadka M. M. nie mają większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy , która dotyczy zawinienia powoda w terminowym odwołaniu ze stanowiska.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c i § 12 pkt 1 ppkt 2

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, Nr 163, poz. 1348).